

Zari Van Nieuwenhove

Alsof het niets was

Jer | SKRIBIS

Feel real

To feel real

Really feel

Feel real feelings

It's getting hard to feel

Feelings aren't real

Februari 2021

'Je denkt dat iedereen je leuk vindt, maar dat heb je mis.'

Ik dacht dat ik haar niet goed begrepen had, maar de koude blik en kalmte in haar stem zei al genoeg. 'Misschien moet je gewoon oprotten uit iedereen hun leven', vervolgde Nora kalm. Mijn toenmalige beste vriendin Nora. De enige bij wie ik echt mezelf kon zijn. De enige die mij echt zag.

En juist zij was het die me nu zo moeiteloos losliet.

*

September 2020

Nog altijd gevangen in de duisternis van mijn eetstoornis gleden de dagen op de steinerschool traag voorbij – traag, maar vreemd genoeg moeiteloos. Het was alsof ik op automatische piloot leefde, afwezig aanwezig in de wereld.

Nora en ik zaten vaak samen op de houten banken, vlak voor de bel ging. Wanneer ik haar daar precies voor het eerst zag, weet ik niet meer. Alleen dat ze er opeens was. Zonder waarschuwing, zonder aankondiging – gewoon daar. En vanaf dat moment was het alsof er een storm opstak. Heftig. Onvoorspelbaar. Een connectie die me haast overrompelde.

Het was intens. Alles voelde feller aan met Nora. Alsof het leven, dat tot dan toe zo dof en vlak was geweest, plots in contrasten sprak: licht en donker, warmte en kilte. En ergens tussen die uitersten vond ik haar.

Al snel werd het vanzelfsprekend dat ik na school met haar meeking naar huis. Haar wereld had iets ongrijpbaars, iets losjes en tegelijk gesloten. Ze leefde met een soort elegantie, alsof regels voor andere mensen waren bedoeld. Alsof ze bestonden om naar te glimlachen vanop een veilige afstand, zonder zich ooit echt te laten raken.

Ik daarentegen had behoefte aan controle. Hoe wankel en uitgehold ook – het gaf me houvast. Een illusie van grip in een leven dat steeds vaker uit mijn handen gleed. Maar bij Nora vergat ik die drang soms. Of beter gezegd: ze duwde hem even opzij, alsof het niets was.

Wanneer de bel ging, haalde Nora haar schouders op. Regels leken haar niet te raken. Ze bewoog zich erlangs, alsof ze erboven zweefde.

Na de les liep ik naar buiten. Ze zat daar weer – op haar vaste plekje op het bankje – met een halfleeg blik bier in haar hand. De zon scheen schuin door de bomen, maar zij zat daar alsof de wereld om haar draaide.

‘Kom af’, zei ze, nonchalant, alsof dit het meest vanzelfsprekende voorstel was.

‘Straks krijgen we straf’, antwoordde ik, automatisch.

Ze grinnikte en nam een slok. ‘Doe niet zo braaf.’

Wel scherp. Alsof dit een moment was dat iets zou bepalen. Ik aarzelde. Maar ik nam een slok.

Ze glimlachte. Tevreden. Alsof ik net iets had bewezen. Alsof ik geslaagd was voor een test waarvan ik niet eens wist dat ik die moest doorstaan.

Er begonnen zich steeds vaker van die ‘spontane momenten’ op te stapelen. Een sigaret tijdens de pauze. Een glas wodka dat we stilletjes uit de kast van haar moeder haalden. Een joint op het dak van de school, waar de wind langs onze slapen streek en de stad ver onder ons leek weg te zakken.

‘Het voelt alsof we vliegen’, zei Nora zacht, haar stem bijna dromerig.

‘Ja, inderdaad’, antwoordde ik. Maar vanbinnen voelde ik iets heel anders – alsof ik elk moment kon neerstorten.

Ik heb er nooit écht van genoten. Niet van de rook, niet van de alcohol, niet van de roes. Maar ik kon ook niet stop-

pen. Er zat iets verslavends in het verdwijnen. Ik keek er naar uit – niet naar de smaak, maar naar dat vage, zachte gevoel erna. Alsof alles even vervaagde. Alsof ik mezelf mocht vergeten. Mijn hoofd werd lichter. Ik kon ademen. Nora deed alsof ze alles in de hand had. Alsof niets haar uit balans kon brengen. Maar als ik goed keek – écht keek – zag ik het: ook zij was ergens voor op de vlucht. Alleen was ze te trots om dat toe te geven, zelfs aan zichzelf.

We spraken er niet over. Nooit echt. De woorden bleven tussen ons in hangen, onuitgesproken, zwaar. Alleen daar, in haar donkere kamer, waar de muziek luid genoeg stond om alles te overstemmen, voelde ik me even oké. Misschien zelfs... vrij.

Op een doordeweekse donderdagmiddag stelde Nora me voor aan een paar jongens die ze met de grootste vanzelfsprekendheid aansprak – alsof ze hen al haar hele leven kende. Ik? Ik had nooit veel aandacht besteed aan jongens. En al helemaal niet aan wat zij van mij vonden.

Tot... Jeroen.

Hij zei nauwelijks iets die avond, glimlachte vooral. Maar er zat iets in zijn blik wat bleef hangen. Alsof zijn ogen iets zeiden wat zijn mond niet durfde. Knap was hij niet per se, maar op dat moment vergat ik wat mooi betekende.

Later die avond stuurde hij een berichtje:

Was gezellig vanavond.

Zo simpel. En toch staarde ik minutenlang naar het scherm,

niet wetend wat ik moest antwoorden. Ik typte iets. Wiste het weer. Typte opnieuw. Tien keer, misschien meer. Uiteindelijk stuurde ik:

Vond ik ook :)

Daarna kwamen er meer berichtjes. Eerst onschuldig, lief. Maar al snel gleed er iets anders in zijn toon – iets zwaarder, suggestievers.

Tijdens de les hield ik mijn telefoon op schoot, ver weg van de docent. Mijn hart versnelde bij elk nieuw bericht.

‘Hij vindt je leuk’, zei Nora lachend toen ze een glimp van mijn scherm opving.

‘Hij heeft al een vriendin’, antwoordde ik zacht.

Nora haalde haar schouders op. ‘En dan?’

En dan. Was ik een slecht persoon omdat het me eigenlijk niet kon schelen dat hij al een vriendin had?

De berichten sloegen plots een andere weg in.

Wat is de kleur van je ondergoed?

Ik staarde naar mijn scherm. Een flauwe lach ontsnapte me, ongemakkelijk. Ik typte:

Raad maar.

Geen reactie. Niet die avond. Pas de volgende dag lichtte mijn scherm weer op:

Laat maar zien dan.

Ik weet niet waarom ik het deed. Misschien wilde ik dat hij me echt zag. Misschien dacht ik dat dit was wat erbij hoorde, bij aandacht, bij liefde – of iets wat daarop leek.

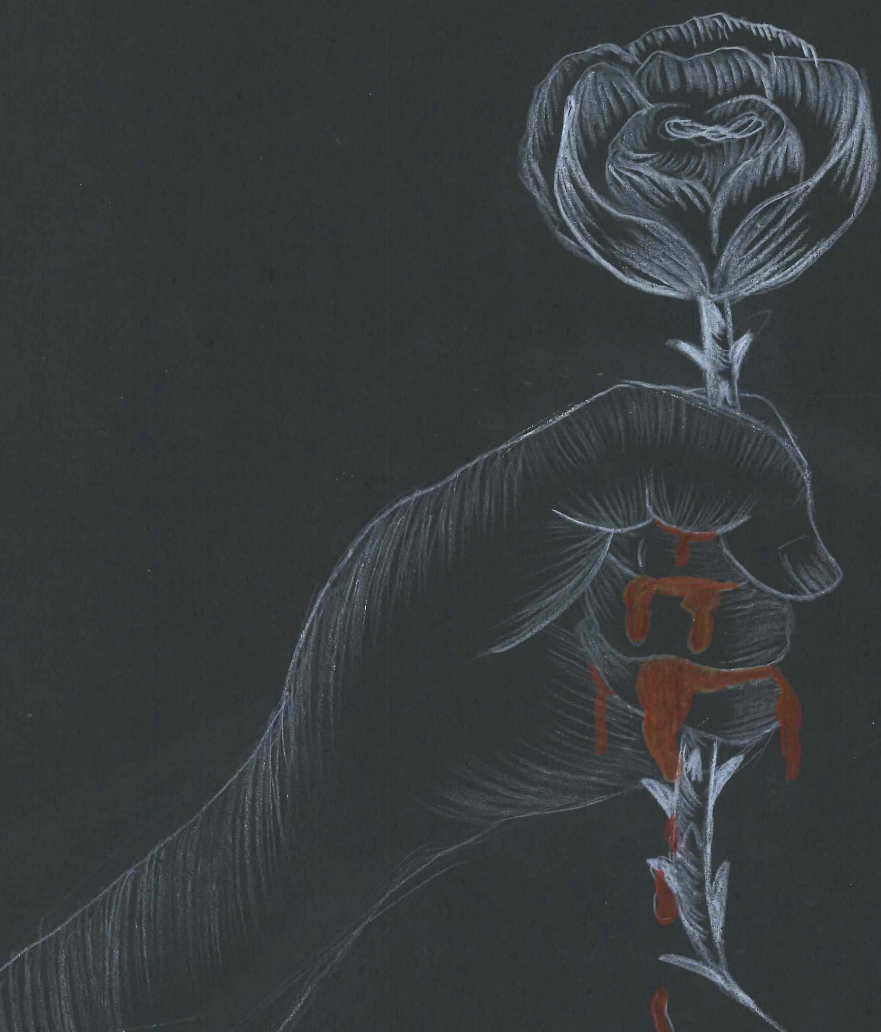
Send.

De volgende ochtend keek Jeroen me niet eens aan. Alsof ik niet bestond. Alsof ik hem niet de avond ervoor alles had laten zien. Hij lachte met zijn vrienden. En ik zat daar, met maar één gedachte: *wat als hij het aan hen heeft laten zien?*

Die avond kwam er opnieuw een bericht. Geen ‘hallo’. Geen ‘hoe gaat het?’ Geen uitleg. Geen spijt. Gewoon:

Heb je nog iets mooiers?

*

Oktober 2020

Die avonden van loslaten met Nora en de rest werden een ritueel. In het begin was het nog bijna onschuldig – iemand die een fles wijn openmaakte, iemand anders die een zakje wiet uit zijn jas liet glijden alsof het een snoepje was. Maar langzaam begonnen de grenzen te vervagen. Of misschien verdwenen ze gewoon.

Er was altijd méér. Meer alcohol, meer joints, soms pillen waarvan ik pas later begreep wat ze waren. We lachten, dansten, vielen om in kamers waar de gordijnen dicht bleven en de lucht zwaar was van rook en onuitgesproken dingen.

Nora en ik waren onafscheidelijk. En toch dwaalden mijn gedachten soms terug naar vroeger – naar mijn andere leven, het leven vóór Nora.

Ik vroeg me af wanneer ik Sarah voor het laatst echt had gesproken. Ze was ooit een van de mensen die mij kenden zoals ik toen was – helder, voorzichtig, hoopvol misschien.

Op een dinsdag sprak ze me aan bij de fietsenstalling. Ze keek me aan met een mengeling van bezorgdheid en verwarring. ‘Alles goed met jou?’ vroeg ze zacht.

‘Tuurlijk’, zei ik snel, te snel, zonder ook maar een seconde na te denken.

Zodra ze weg was, pakte ik mijn telefoon en stuurde een bericht naar Nora:

Sarah doet raar haha.

Haar antwoord kwam meteen.

Gewoon jaloers. Laat haar.

En dat deed ik. Of dat probeerde ik, tenminste.

Op school leefde ik op automatische piloot. Ik bewoog, ik ademde, ik lachte als het moest – maar niets voelde echt. Soms, wanneer het allemaal te veel werd, schakelde mijn lichaam gewoon uit. Dan viel ik letterlijk weg. Alles stopte.

De laatste keer dat het gebeurde, hoorde ik later dat ook Nora was ingestort.

‘Ze denken dat ik hetzelfde heb als jij’, zei ze. ‘Zo’n conversiestoornisding.’ Ze grijnsde. ‘Best handig, vind je niet?’

Ik glimlachte zwakjes terug, maar begreep het niet. Of misschien wilde ik het niet begrijpen. Als ik kon kiezen, waren die flauwtjes allang verleden tijd.

De dag erna liep ik uit het klaslokaal, de lucht in mijn longen zwaar. In de fietsenstalling zag ik Jeroen staan met zijn vrienden. Ik wilde hem ontwijken, maar hun stemmen droegen verder dan ik had gehoopt. ‘Arme Lisa valt weer flauw, en hup – alles wordt geregeld.’ De jongen lachte. Een van hen schopte een leeg colablikje mijn kant op. Jeroen keek me niet aan. Niet één keer. Alsof hij het had over iemand die er niet was. Alsof ik lucht was.

Volgens Nora was hij een eikel. Iemand die niet kon verdragen dat ik meer aandacht kreeg dan hij.

Ik lachte. Knikte. Maar vanbinnen voelde ik niets. Alleen leegte.

Die avond, alleen op mijn kamer, haalde ik een fles wodka tevoorschijn. Niet om Jeroen te vergeten – ik wilde niet vergeten. Ik wilde verdwijnen.

Ik dronk. Eén slok, twee, drie. Tot alles vervaagde. Tot mijn hoofd licht werd en ik eindelijk weer kon ademen.

Tussen Jeroen en mij zou het nooit iets worden. Dat wist iedereen. Ik ook. En toch kon ik hem niet loslaten. Zelfs niet toen hij, op een grijze woensdagnamiddag, recht voor me ging staan met die bekende glimlach en zei: ‘Je weet toch dat je makkelijk bent, hè?’ Ik stond met mijn rug tegen de muur. Hij keek me aan zonder aarzeling, zonder schuld. ‘Alles doen wat ik van je vraag. Een makkelijke slet, dat ben je.’ En toen was hij weg.

Ik bleef staan. Zijn woorden bleven hangen, als rook in een afgesloten kamer. Ze sneden. Ze wogen. Maar ergens, diep vanbinnen, geloofde ik hem.

Die avond dronk ik weer. Alleen. Wodka als verdoving, als vertrouwde stilte. Genoeg tot alles begon te vervagen.

Mijn blik gleed naar het witte doosje op mijn bureau – datzelfde doosje dat ik al maanden negeerde. De medicatie die de huisarts me ooit had voorgeschreven. Ongeopend, onaangeraakt. Ik had mijn eigen oplossing gevonden. Alcohol werkte sneller. Effectiever. En als zelfs dat niet meer genoeg was, waren er altijd de pillen nog.

Het snijden was geen impuls. Geen opwelling. Ik had er lang over nagedacht. Over het hoe, het waar, het wanneer.

Het werd donderdagavond. De regen tikte zacht tegen het raam, als een ritme dat me geruststelde. Ik zat op de rand